

hvor stor fisken var. Vægten stoppede efter korrektion for vejeposens vægt ved 14,8 gode danske kilo.

Var mine vinterdrømme omsider blevet til virkelighed? Jeg måtte dyppe hovedet i søvandet for at overbevise mig selv om situationens ægt-hed. Efter 8 års resultatløst vinterfiskeri i dette ultra svære vand lykkedes det endelig at knække nødden. Der var intet andet at gøre end at udføre en mindre krigsdans for at falde til ro.

Da gemytterne var dulmet, begyndt vi for sjov at regne på sandsynligheden for, at vi skulle få endnu et hug i den nærmeste fremtid. Sammenlagt havde vi brugt ca. 1500 vinterfisketimer ved bredden af søen og fået ét hug.....

Med statisk udsigt til et meget langt og gråt skæg inden bidmelderen måske atter ville lyde, faldt samtaleemnerne hurtigt over på tournedos, velskænket fadøl og ild i pejsen. Få timer efter susede Dr. Bursells karpomobil igennem senvinterens afdankede palet af gråt og brunt - på vej mod den nærmeste bar.

Valg af fiskevand

Uanset hvor mange år man har fisket karper, er det vigtigt at gøre sig klart præcis, hvad man forventer sig af fiskeriet, inden man vælger hvilke vande, man vil satse på. Det kan være dræbende for ens gnist at fiske for svære vande i starten. Som nybegynder har man typisk meget lidt tiltro til, at den valgte taktik er den rigtige, og uden tiltro til plads, agn og teknik fanger man sjældent. Opbyg viden, teknik, erfaringer og dermed selvtillid gradvist, og fisk, hvor du har en reel chance for at få fisk inden for et rimeligt tidsrum. Som begynder er det bedste råd derfor at starte med relativt nemme vande, f.eks. småvande med en god besætning af små-mellemfisk. På denne måde kan man gøre sig en masse praktiske erfaringer om grej, metoder og taktik samt fight og landing, uden at skulle spendere ugevis på at lære, hvordan man lige præcis ikke skulle have fishedet storfisken. Når man har gjort sig en god bunke erfaringer i nemme vande, kan man gå over til lidt sværere vande. Lad ikke et par „nul-ture“ slå dig ud. Folk, der tilsyneladende fanger storfisk i en lind strøm, oplever på trods af stor erfaring masser af „nul-ture“, man aldrig hører om!

Vande med relativt store bestande af småfisk er

sjældent svære at finde. Værre bliver det, når man går efter vande med mange og store fisk. Er man fuldstændig på bar bund, er der ikke andet at gøre end at granske litteratur og blade for fangster af storfisk gennem årene - men pas på! Det kan være svært at skelne røverhistorier fra autentiske fangster og fangststeder. Mange fiskere opgiver falske sønavne og udlægger alle former for røgslør for at „narre fjenden“. Finder du flere uafhængige oplysninger om storkarper fra samme vand, begynder det straks at blive mere troværdigt. Sørg altid for at have antennerne ude, når du snakker med lokale fiskere i klubben, grejbiksen eller ved vandene. Som regel er det her, de rigtig tunge guldkorn falder. Den bedste og mest tilfredsstillende måde at skaffe sig nye vande, er dog altid at finde dem selv: Skaf et detaljeret 1:25.000 eller 1:100.000 kort og udvælg med din karpoid intuition nogle vande, der ser lovende ud. Besøg vandet, og kig efter tegn på fisk.

Man finder hurtigt ud af fordelene ved at være nogle stykker sammen i jagten på storkarperne. Disse grupper kaldes populært „specimensgrupper“. Ved at udveksle erfaringer, teknik og karpvande vil man på kort tid kunne erhverve sig et erfaringsgrundlag langt større, end det ville have været muligt at skaffe alene.

Før man ved af det, vil man have kendskab til så mange vande, at man bliver nødt til at prioritere. Vælg de vande, der giver dig størst muligheder for at nå dine mål - hvad enten det er at sidde ved den smukkeste og mest uberørte sø, at fange en kæmpefisk eller en kombination af disse. Når du ud fra forskellige praktiske overvejelser, som f.eks. afstand til søen, transportmuligheder, fiskepres og fisketilladelse har fået skåret ned på antallet af muligheder, er det bare om at komme ud til vandene. Vil du for alvor have noget ud af fiskeriet, er det vigtigt at bruge tid på at lære vandet at kende ordentligt. Dybdemålinger, lokalisering og erfaring gennem praktisk fiskeri kræver sin tid, og det er derfor vigtigt at koncentrere sin indsats på få vande. Flakser man tilfældigt rundt imellem en masse vande, giver det sjældent gode resultater. Ude ved vandene vil du sikkert møde andre fiskere, og hvis man ikke presser for hårdt, skal det nok lykkes én at få gode tips om søen. Husk, at man sjældent får mere end man gi'r!

▲ *Fiskeri efter optrækkende brakvandskarper i Tambo River, Australien.*

Lokalisering

Lykken er ikke gjort ved, at man har fundet supervandet med masser af store fisk. Et er, at man ved, de svømmer rundt derude et eller andet sted i suppen. Noget andet er at fange dem. Og for at fange dem bliver man selvfølgelig nødt til at fiske i de områder af vandet, hvor fiskene for øjeblikket har valgt at opholde sig eller foragere. En times fiskeri brugt hvor fiskene er, vil altid give flere karper i sækken end en 7-dages session i et fisketomt område. En indlysende kliché vil de fleste tænke, men alligevel er det de færreste, der lægger tid og energi i lokalisering, inden de smider rygsækken og pakker grejerne frem. Alt for ofte går folk blot direkte ned til deres yndlingsplads og begynder fiskeriet uden at tænke over, at fiskene lige så

godt kunne befinde sig bag den næste pynt eller måske i den modsatte ende af søen.

Ofte ser man fiskere, der er slavisk bagbundet af deres ugelange fodringer, og som konsekvent vil vælge at fiske på deres fodring, uanset om de på vejen hen til foderpladsen måtte spotte nok så mange fisk. Intet kan være mere utaktisk, hvis man gør sig håb om at fange noget. De karpfiskere, der kontinuerligt fanger fisk, vil altid være de samme, som bruger tid på at finde fiskene og samtidig forstår at ændre taktik og fiskeplads, når situationen kræver det.

Det er derfor et must at starte enhver tur med at lade grejet blive i bilen eller gemme det i en busk, hvorefter man går en tur rundt om søen for at prøve at spotte nogle fisk. Lokalisering er simpelthen nøgleordet, hvis man vil gøre sig håb om at vælge den optimale plads efter forholdene.

Også under selve fiskeriet er det vigtigt at holde øjnene åbne efter tegn på foragerende fisk. Ser man f.eks. fisk rulle i overfladen udenfor foderpladsen, vil det som regel kunne svare sig at kaste til dem, hvis der ikke har været den store

aktivitet over selve fodringen. Sen aften og tidlig morgen er det særlig vigtigt at være på stikkerne, da det ofte er disse tidspunkter, der er mest aktivitet.

Den bedste og mest simple måde at lokalisere fisk på er ved direkte observation. Et godt udgangspunkt for at kunne over- og gennemskue vandet er at klatre op i et træ eller lignende og holde udkig efter tegn på fisk. Et par polaroidbriller kombineret med en hat til at dæmpe reflekserne fra vandoverfladen kan selv på overskyede dage være en utrolig hjælp til at spotte fisk, man ellers aldrig ville have set. Briller med afskærmning lang siderne, f.eks. „Orvis“, giver under vanskelige lysforhold klart det bedste billede af, hvad der foregår under overfladen. En kikkert kan på større afstand være til stor nytte ved lokalisering. Især når det gælder bobler, skygger under overfladen eller andre tegn på fisk, der kan være næsten umulige at se med det blotte øje på stor afstand.

Foragerende fisk

Et af de mest sikre direkte forageringstegn er „tailing“. Ser man svajende halefinner i overfladen på lavt vand, kan man være næsten helt sikker på, at fiskene er i fuld gang med at æde på bunden. Et andet virkelig godt tegn er fisk, der næsten lydløst ruller i overfladen eller glider halvt fri af vandet. Ser du disse tegn i et område, gælder det om at rykke pløkkene op og skifte fiskeplads, uanset om du har fodret i ugevis på en anden plads.

Den letteste måde at opdage karper på er, når de springer totalt fri af vandet. Enten ser eller hører man dem, og det er ikke til at misse. Synet af en storkarpe, der splintrer og forlader overfladen med et kraftfuldt halebask, for derefter at lande i vandet som et afsporet godstog, er en oplevelse, der vil kunne tage pusten fra enhver. Selv om springende karper kan være et godt tegn, er det dog langt fra altid ensbetydende med foragerende fisk. Fiskene springer nemlig ofte for at ryste parasitter af sig.

Lokalisering af foragerende fisk er dog ikke nødvendigvis ensbetydende med, at man behøver at se fiskene i kød og blod. I relativt stille vejr over blød bund er skyer eller striber af mudder som regel et godt tegn på fisk, der ubekymret smækker løs i bloodworms, snegle og andre bunddyr. Når karperne roder rundt i mud-

deret, frigøres ofte små gaslommer, der viser sig som bobler på overfladen. Hvorvidt bobler og mudderskyer skyldes foragerende fisk eller ej, kan dog ofte være svært at afgøre. Små klatter af bobler kan også skyldes spontan frigivelse af sumpgas fra sedimentet, og i visse søer kan det være uhyggeligt svært at skelne bobelskyer, der stammer fra fisk. Det bedste tegn at gå efter er, at bobelskyer, der bevæger sig i en tynd stribe, eller klatter, der fortsætter kontinuerligt i én bestemt retning, oftest stammer fra foragerende fisk. Tilsvarende gælder store bobelplamager, der ofte ses, når fiskene „ruller“ over bunden.

Ikke foragerende fisk

Ofte vil man spotte fisk, som tydeligvis ikke foragerer, f.eks. karper, som daser i overfladen, vandrefisk eller småflokke, der blot „hænger ud“ og svømmer rundt på må og få i et mindre område. Disse fisk kan under ideelle forhold være ret lette at spotte i klart eller på lavt vand. Fisk, der daser i overfladen, ses på større afstand tit kun som et par centimeter af ryg eller nakke fri af overfladen, hvilket er et tegn, der let kan overses eller forveksles med drivende blade eller grenstumper. Ofte ses ryggen kun som en glimtende refleksion fra de våde og blanke skæl, hvilket i tørt og stille vejr er et sikkert tegn, da ting, der har drevet omkring i længere tid, som regel er tørt på overfladen. Man kan dog let blive i tvivl om, hvorvidt der virkelig er tale om fisk. Den bedste metode til at få be- eller afkræftet sagen er ved at betragte „fiskene“ i lidt længere tid. Næsten uanset hvor stille de ligger, vil karperne på et eller andet tidspunkt afsløre sig ved at synke lidt eller stige en smule. Vandrende fisk lader sig oftest spotte som „køl-vandsstriber“ eller en lille stump af rygfinnen, der langsomt bevæger sig hen over overfladen. Selv om disse fisk tit kan være svære at lokke til hug, er de klart værd at fiske efter, hvis man ikke har kunne lokalisere foragerende fisk. Dappefiskeri vil i denne situation som regel være den bedste metode.

Lyt efter tegn på fisk

Hvirvler eller plask fra springende karper er ofte noget man først hører, og siden måske kun akkurat når at se ud af øjenkrogene. Når man kun at høre fisken og bliver i tvivl om, hvor

lyden kom fra, gælder det om at scanne overfladen så hurtigt som muligt. I stille vejr er der som regel ingen problemer i at spotte hvirvlen eller dønningerne i overfladen. Er der bølger eller krusninger på vandet, bliver det straks sværere, og stedet, hvor fisken sprang eller vendte i overfladen, vil oftest kun vise sig som en rolig plamage i vandet.

Under natfiskeri er det ifølge sagens natur essentielt at holde ørerne åbne. I nogle søer er der stort set kun aktivitet om natten, og man vil derfor misse en masse fisk, hvis man slår soveposen alt for godt op omkring ørerne. Netop fordi der typisk er langt mere stille ved de fleste søer om natten, høres tegn på karper lettere, f.eks. „head & shouldering“ eller slurp og sug i overfladen, der under normale forhold er lette at overheøre. På en stille nat kan springende karper næsten lyde så voldsomt, at man på trods af selv de bedste drømme bliver vækket af det. Karper, der springer, basker som regel kraftigt med kroppen. Det er svært at beskrive lyden, men har man en gang hørt den, er man ikke i tvivl om, at det rent faktisk var en karpe.

Hot spots

Lokalisering af karper ved direkte observation kan være svært, og ofte vil man kunne spendere timevis på at lede efter tegn på fisk, uden at se så meget som skyggen af aktivitet. Lykkes det ikke én at spotte fisk, er der ikke andet at gøre end at fiske på det efter forholdene mest lovente sted. Som nybegynder indenfor karpefiskeriet kan dette ofte volde lige så store problemer som lokalisering. En fornemmelse af, hvor man skal finde fiskene i forskellige situationer, er svært at læse sig til, og er ofte noget, man først har på rygraden efter mange års praktisk erfaring ved vandene. Hot spots kan være alt fra naturlige foragerings- eller opholdsområder til skjulesteder og knudepunkter mellem træk og/eller passageruter. På de følgende par sider vil jeg beskrive de mest typiske hot spots, samt hvordan man finder dem.

„Umiddelbart synlige hot-spots“

Mange hot-spots kan man ofte se med det blotte øje. Grøde- og åkandebælter indeholder typisk masser af føde, såvel på vegetationen som i mudderet. Disse områder er derfor steder, der i de fleste søer fungerer som et velbesøgt spise-

►
Fish called Wanda på 19,0 kilo - 1990. Fisken er siden hen blevet fanget af bl.a. Thomas Petersen som uofficiel svensk rekord - 21,1 kilo. Skælkarpen vejede 15,0.

kammer, hvor man næsten altid vil kunne finde fisk. Karperne bruger desuden vegetationen som skyggefuldt hvilested i varmt vejr og stærk sol. Kanter langs grøde- eller flydebladsbælter, samt render og passager imellem dem er desuden typiske trækruter, hvilket yderligere gør områderne til oplagte fiskepladser.

Rør- og sivskove bruges ligeledes til spisekammer, men er nok en noget mere svingende og mindre udnyttet fødeniche end f.eks. grøde- og åkandebælter. Det er helt klart min erfaring, at de centrale dele af rørskovene er alt eller intet pladser - typisk i yngletiden, hvor man på varme dage ofte vil kunne finde masser af legende fisk, hvorefter sivskoven er fisketom få timer eller dage senere. Fiskeri i tætte sivskove, hvor sivene står få centimeter fra hinanden, vil stort set altid være ensbetydende med vade- eller dappefiskeri fra båd. Kanter af rør- og sivskove samt passager imellem dem er desuden typiske trækruter og derfor steder, hvor man tit vil støde på fisk.

Forskellige former for „snags“, f.eks. sunkne træer, fungerer ofte som opholds- og skjulesteder for standfisk. Tit vil man år efter år kunne observere den samme fisk under eller ved f.eks. et halvsunkent træ. Særligt i hårdtfiskede vande vil snags være steder, hvor de færreste fisker, og hvor fisken derfor ofte vil føle sig mere tryk. En agn, serveret lige uden for skjulestedet eller på en oplagt passagerute til og fra dette sted, vil derfor have store chancer for at blive taget uden større mistænksomhed.

Udhængende træer, brinker og sivkanter fungerer ofte som skyggefulde opholds- og skjulesteder, hvor man tit vil kunne observere fisk på varme solrige dage. Desuden afpatruljeres disse steder ofte i søgen efter føde, både under- og på overfladen. Brinker langs øer eller ved knudepunkter på passageruter, f.eks. ved odder, snævre passager mellem dele af søer, bagvande eller på grænsen til større naturlige forageringsområder er desuden steder, hvor chancerne for at finde hot-spots er virkelig store.

„Skjulte hot-spots“

Mange trækruter, foragerings- og opholdsområder er betinget af bundens topografiske forhold, sedimentets opbygning samt mængderne af sunkne snags og planter på bunden. Disse „features“ lader sig ikke gennemskue ved et simpelt blik ud over søen og kræver et grundigt forarbejde at få kendskab til.

Forekomsten af føde er som nævnt i høj grad betinget af dybde, topografi og bundforhold. Dybden er af afgørende betydning for lysets nedtrængen i vandet. Da alger og planter skal have lys for at producere ilt, og bunddyrerne som regel er afhængige af ilten for at kunne leve, sætter dybden en naturlig grænse for, hvor dybt der er føde at finde for karperne. Hvis vandet er meget næringsrigt, vil der være store koncentrationer af alger i overfladen, hvilket mindsker vandets gennemtrængelighed for lys og dermed den dybde, hvor der vil kunne ske en produktion af fødeemner. I de næringsrige vande, som vi har mange af i Danmark, vil karperne derfor primært være at finde på relativt lavt vand (1-3 meter) og ned til 5-10 meters dybde. I klarvandede floder og søer vil karperne ofte gå ned til betydeligt større dybder f.eks. 15-20 meter. Uden for gydeperioden søger fiskene ved vandtemperaturer over 20 grader ofte mod dybere og mere køligt/iltrigt vand.

Kendskab til dybdeforholdene i sig selv er dog ikke en garanti for at kunne finde fisk. Topografi og forskelle på bundforhold i området som helhed - kombineret med strøm, vind og andre faktorer, der influerer på karpernes ædelyst, har afgørende betydning for, præcis hvor karperne vil vælge at opholde sig eller foragere under de givne forhold.

Ofte skyldes den perfekte plads kombinationen af bestemte dybde-, bund- og forageringsforhold med en god beliggenhed i forhold til passage- og trækruter. Et typisk eksempel på dette er, hvor skrænter skærer tæt på lavvandede områder med store fødeforekomster. Skrænter ud mod dybere vand bruges ofte som trækruter, og netop hvor de støder op til forageringsområdet, vil der tit være relativt store koncentrationer af både vandrende og foragerende fisk. I legetiden har man, hvis man fisker hvor trækruterne støder op til lavvandede vige eller rørskove, tilsva-

rende virkelige gode chancer for at overluste fisk på vej ud eller ind fra området. Skrænterne i sig selv kan dog også være gode forageringsområder, f.eks. stenskrænter med store mængder af muslinger og snegle.

Plateauer og „bænke“ (revler under vandet) kan ofte give et fantastisk fiskeri, der, alt afhængigt af forholdene, kan være givende både på toppen, kanten, skrænten eller ved bunden af disse. Hvornår, det kan svare sig at fiske hvor, kan variere utroligt meget. En god måde at bedømme, hvor der er flest fisk, er at fiske en agn på toppen, en på skænten samt en ved bunden af skrænten og forbinde disse med et foderspor. Når du har fanget et par fisk, er du sikkert ikke i tvivl om, hvad der er optimalt på netop denne plads.

Lavvandede vige på under 1 meters dybde fungerer både som lege-, hvile- og forageringsområder, men kan til tider være yderst svingende. Er der ikke tale om gydning, pludselige masseforekomster af føde eller fisk, der daser i det varme overfladevand, kan man tit komme ud for, at småvige kun holder et par enkelte „standfisk“. I lavvandede vige er det som regel temmelig nemt at spotte tegn på store karper, hvis der er nogen. Generelt undgår jeg dem, hvis ikke jeg har set stensikre tegn på fisk.

Potentielle „bulk-forageringsområder“ kan være utrolig svære at finde, hvis man ikke direkte ser fisk på pladsen. Ofte vil store forekomster af f.eks. bloodworms findes i tilfældige „lommer“ over flad bund uden nogen som helst form for synlige „kendetegn“. Er mudderet sort, svovlstinkende og uden liv, kan man som regel godt glemme området som foderplads. Opportunistisk fiskede afbalancerede, pop-up eller overfladeagn kan dog stadig fange fint på disse pladser. I hårdbundede søer og floder er muddermommer ofte til at finde ud fra et simpelt kendskab til topografien, idet aflejring af fin-kornet materiale altid sker, hvor der er mindst strøm, f.eks. i vind, strøm- og turbulenslæ bag øer, banker og plateauer eller i huller og render. Disse steder er oplagte ædepladser. At der på disse steder ofte er en del grøde, gør dem ikke mindre attraktive for foragerende fisk.

Steder med blød bund behøver dog ikke nødvendigvis at være det, man skal gå efter. En lille hårdbundet plet i en sø, hvor det meste af

bunden er mudret, kan som nævnt tidligere være en suveræn foderplads, også selv om den ikke rummer store mængder af naturlig føde. I mange vande vil en hård og stenet bund desuden ofte være et oplagt forageringsområde, fordi der er mange krebs, muslinger og snegle.

Taktik ved valg af fiskeplads

Når fiskene først er lokaliseret, er der flere ting, man bør tænke over, inden man lægger sig endeligt fast på metode, fiske- og foderplads. En vigtig overvejelse går f.eks. på placeringen af andre fiskere og deres fodringer. Placerer man sig for tæt på andre fiskere, resulterer det som regel i dårligere fiskeri for alle parter, hvilket må siges at være temmelig uhøfligt over for den, som kom først. Selv med en vis afstand imellem fodringerne er det vigtigt at tænke sig om. Overvejer man f.eks. at placere sin fodring strategisk på et snævert passagepunkt, er det værd at checke, om der køres fodringer langs de trækruter, der leder fisken hen til „flaskehalsen“. Stoppes fiskene allerede, inden de passerer din fodring, vil du få mere ud af at vælge en fiskeplads, hvor der ikke konkurreres om de samme fisk. En anden ting, man bør overveje, er, om man kan fiske på pladsen uanset hvordan vejret måtte ændre sig. Fodrer man f.eks. op ved den maksimale kastelængde i medvind, kan det meget vel blive umuligt at kaste/fodre på den samme distance eller opnå ordentlig linekontrol, hvis vindretning eller hastighed ændrer sig. Andre ting, der er gode at overveje, er, hvordan man har tænkt sig at fichte og lande fisken i forhold til snags og lignende. Kunne det tænkes, at man bliver nødt til at følge en stor fisk, når den tager flugten, er det også her godt at have gennemtænkt en slagplan på forhånd.

Har du mulighed for at checke bund-, vegetations- og dybdeforhold, er det en klar fordel. Det er ualmindeligt surt efter 14 dages fodring at opdage, at man har fodret oven i et sunkent træ eller på 10 centimeters dybde!

Et tilbundsgående kendskab til vandets bundforhold opnås kun gennem hårdt arbejde. I visse vande kan man slippe nemt uden om dette, hvis der allerede findes et dybdekort i handlen, men i de fleste tilfælde må man belave sig på at gå i gang med ekkolod, dybdemålingsrigs eller lignende.

En god simpel metode til at få en hurtig idé om bundforhold, snags og sunkne grødebælter er at montere en stang med HPPE line og et 60-90 grams lod for enden. Læg en masse kast i vifteform over området, du vil checke ud, og træk eller bump loddet ind langsomt. Er bunden hård, vil man på grund af linens lave elasticitet tydeligt kunne mærke de kontante stød, når loddet bumper hen over sand og sten. Er bunden ekstremt mudret, vil man kunne mærke det allerede i nedslaget, hvor loddet vil lande blødt og nærmest skulle trækkes fri. Med lidt øvelse vil man ved denne metode kunne danne sig et rimeligt nuanceret billede af bundforholdene. Vil man checke for grøde, kan man evt. montere en lille krog 10 centimeter over loddet, så man kan få grøderesterne med ind og se præcis, hvilke vandplanter der gror på bunden.

Dybdemåling

På kortere distancer kan dybden måles ved hjælp af en „plummet“ og et lille flåd. En plummet er et specielt lod, som bruges til at måle dybden. Det monteres enten med en klemmekanisme eller ved hjælp af kork i bunden. Plummet'en skal veje mere end flåddets bæreevne, og er afstanden fra krog/plummet til toppen af flådtaklet mindre end dybden, vil flåddet synke. Dybden justeres gradvist, indtil flådtoppen viser sig i overfladen. Taklets længde svarer nu til dybden. Ønsker man at fiske med slæb eller lignende, skal denne længde selvfølgelig lægges til ved at justere takellængden yderligere. Fisker man over blød bund, er det en god idé at belaste flåddet til næsten fuld bæreevne, hvorefter man sætter et AAA hagl på krogen som plummet. Ved at bruge et let hagl som plummet undgår man fejlagtige dybdemålinger, fordi plummet'en synker ned i dyndet. Desuden mindsker man chancen for, at eventuelle fisk, der måtte befinde sig på pladsen, bliver skræmt. Fisker du langt ude, kan det bedre betale sig at bruge en „dybdemålingsrig“. Rikken fungerer ved, at man kører hovedlinen igennem øjet på et 60-90 grams lod og binder det fast til et kraftigt farvet markør-, gedde- eller bobleflåd. Flåddet skal være let synligt, men samtidig så småt, at det let kan trækkes under, uden at loddet bevæger sig over bunden. Taklet kastes ud, og linen køres langsomt ind, indtil man kan mærke, flåddet rammer det tunge lod på bunden. Linen